

kring Domhuset, hvorigennem Folk skyder Genvej, naar de har travlt, men hvis Navne de færreste kender. Per maatte da ogsaa spørge sig frem og læse paa Hjørnetavlerne for at finde den rigtige Gade. Det var et lille, smalt og mennesketomt Stræde med en eneste Lygte, som netop stod foran det Hus, han søgte. Han traadte ud paa Gaden og saa op mod anden Sal, hvor Hr. Søndergaard skulde bo. Der var kun tre Vinduer, og der saaes Lys i dem alle. Manden var da rimeligvis hjemme.

En lille, rødlokket Pige paa seks-syv Aar lukkede op. Det vil sige, hun holdt Døren paaklem og kiggede ud paa ham med et Par store, blaa Dukkeøjne; og da hun ikke forstod, hvad han sagde til hende, spurgte hun ganske barnligt, om han vilde tale med hendes Far. Saa løftede hun sig paa Taaspidserne for at løse Sikkerhedskæden og viste ham ind i et Værelse, en almindelig københavnsk, smaaborgerlig Dagligstue med Tæppe under Bordet, Skilderier paa Væggene, Albums og billigt Nips paa en Etager.

Per var behagelig overrasket; her saa slet ikke uhyggeligt ud. Henne paa et Skrivebord ved Vinduet stod en Lampe med en Skærm af rødt Silkepapir. Mellem Portræterne over Sofaen saaes endog en ornatklædt Præst og et Fotografi af en Landsbykirke. Og nu kom Hr. Søndergaard selv ind fra den anden Stue — en høj, førleden Skikkelse med et rødgraat Fuldskæg. Hans Væsen var i de første Øjeblikke noget usikkert. Det faldt ham aabenbart lidt vanskeligt at bedømme Per, der var bleven staaende i Halvmørket henne ved Døren, og som selv havde paa Følelsen, at han med sit store, mørke Skæg og sin lange, helt op i Halsen tilknappede